

Die oma toch!

(Die Groszmutter wird verkauft)

Komedie in drie bedrijven

door

K. RITTER

vertaling

Han Manrho

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DIE OMA TOCH! - DIE GROSZMUTTER WIRD VERKAUFT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **K. RITTER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Oma

Hannes Vermeer - boer

Hans - zijn zoon

Stien - dienstmeisje

Boer Schathorst

Katja - zijn vrouw

Anna - hun dochter

Koert - knecht

PLAATS VAN HANDELING:

EERSTE BEDRIJF: speelt bij boer Vermeer

TWEEDE EN DERDE BEDRIJF: bij boer Schathorst

EERSTE BEDRIJF

Decor: goed onderhouden, maar wat armoedige huiskamer bij Vermeer. Algemene toegangsdeur: linksvoor. Hoek linksachter: een kachel met bank e.d. Tussen de deur en de kachel: een plank met borden. In de achterwand een openstaand raam, vlak daarnaast grote leren stoelen. Rechts voor: deur naar de overige woonruimtes. Het is een zonnige morgen.

Vermeer een rustige vijftiger, loopt met de handen op de rug, door de kamer te ijsberen. Stien, dertig jaar, sterk, sprekende gezichtsuitdrukking, staat onbewegelijk, met een koppige blik, voor de linker deur.

VERMEER (*blijft voor haar staan*): Ik weet nog altijd niet, waarom je niet langer bij ons wilt blijven.

STIEN: Ik heb u al gezegd dat u me dat niet moet vragen.

VERMEER: Je bent hier nou twee jaar op de boerderij. We hebben het altijd goed samen kunnen vinden en nu wil je er ineens vandoor.

STIEN: Ja, dat wil ik en dat doe ik.

VERMEER: En ik mag niet weten, waarom?

STIEN: Klopt!

VERMEER: Heb je klachten over het eten?

STIEN: Zeker niet! Kijk maar naar mijn speklaag. (*klopt op haar achterste*)

VERMEER: Wordt het werk je te veel?

STIEN: Dan was ik al lang vertrokken.

VERMEER: Verdien je te weinig?

STIEN: Dat is overal te weinig.

VERMEER: Goeie genade, wat klopt er dán niet?

STIEN: Dat zeg ik niet, omdat u dan alleen maar spinnijdig wordt.

VERMEER: Onzin! Zeg me maar, wat je niet bevalt. Misschien kan ik er wat aan veranderen. Dit is toch geen manier van doen, alles laten liggen en er vandoor gaan als de haas voor een jachthond.

STIEN: Ik ga ook niet graag, maar ik moet wel.

VERMEER: Hoezo moet je?

STIEN: Ik vraag dringend, of ik vandaag nog weg kan. Ik houd het niet langer uit.

VERMEER: Wie doet je dan wat? Ik misschien?

STIEN: Nee, u niet.

VERMEER: Hans soms?

STIEN: Die ook niet.

VERMEER: Heeft oma...

STIEN (*na een stilte, grimmig*): Dat loeder, die windbuil!

VERMEER: Aha! Die is het haar in je soep!

STIEN: Ik had het u niet willen zeggen, omdat u iedere keer zo'n gezicht trekt, als iemand iets zegt over het ouwe mens. Maar ik weet maar al te goed, hoe ze me de afgelopen twee jaar gepest heeft.

VERMEER: En jij haar niet?

STIEN: Ik? Ik laat niet over me lopen. Had ik misschien altijd mijn mond moeten houden tegen haar, als ze me weer aan het treiteren was?

VERMEER: Ach, oude mensen zijn vaak net als kinderen. Soms moet je een oogje dichtknijpen.

STIEN: Ik knijp allebei mijn ogen al twee jaar stevig dicht maar dat is nu afgelopen. Ik ga!

VERMEER: Wat heeft ze nu dan weer uitgevoerd?

STIEN: Een dode muis. Heeft ze gisteren in mijn bed gestopt.

VERMEER (*lacht*): Een dode? Dan zie je precies, hoe dom ze is. Wanneer ze een beetje verstand had, zou ze er een levende in gestopt hebben.

STIEN: U hebt gelijk! Houd haar maar weer de hand boven het hoofd! Dat interesseert trouwens niks meer, want ik ga mijn eigen weg!

VERMEER: Praat geen onzin, Stien. Vanwege een muis hoef je niet weg te gaan.

STIEN: 't Is niet alleen vanwege die muis. Dat was alleen maar de druppel waardoor de emmer over liep. Het oude mens heeft me geen tel met rust gelaten. Direct al, toen ik hier in dienst kwam, heeft ze mijn zondagse schoenen aan de vloer vastgespijkerd. Dat was haar welkom. En daarna begon het pas goed.. Een dozijn kwajongens kan in een jaar niet zoveel voor elkaar krijgen als dat mens in een dag!

VERMEER (*krabt zich achter het oor*): Ja, ja, ze gaat soms wat erg ver. Ik kan me alleen niet indenken, dat ze het alleen op jou gemunt heeft. Zo nu en dan ben ik ook aan de beurt! En Hans ook. Of denk je, dat ik gisteren zelf de sla heb klaargemaakt met spiritus?

STIEN: Zelfs als ik aan het werk ben, laat ze me niet met rust. De hele tijd staat ze achter me, weet alles beter en het gaat haar allemaal veel te langzaam. En wat ze zelf al kapot gemaakt heeft! Als ik u was, had ik haar allang in een verzorgingshuis opgeborgen. Maar ik voorspel u, als u nog langer blijft toekijken, zit u er eerder dan zij.

VERMEER: Je zit er niet ver naast met wat je zegt.

STIEN: Gaat u nou eens na. Is het echt nodig, dat u het mens ook nog uw leven lang op uw bord hebt?

VERMEER: Dat is een moeilijk geval. Toen ik met mijn vrouw, God hebbe haar ziel, trouwde, kreeg ik haar oma als huwelijkscadeau erbij. En nu kan ik haar er niet zomaar uitgooien.

STIEN: U kunt het krijgen zoals u het wilt. Voor mijn part zet u haar onder een glazen stolp. Dus: hoe zit het? Kan ik vandaag weg of niet?

VERMEER: Moet dat per se zo haastig?

STIEN: Hoe sneller, hoe beter, anders breek ik haar in tweeën.

VERMEER (*afwerend*): In Godsnaam, dat niet! Dan heb ik twee oma's. Ga maar; als je het bij ons nooit naar je zin hebt gehad, zal ik je niet tegen houden. Maar misschien bedenk je je nog.

STIEN: Ik hoef er niet meer over te denken. Over een half uur zeg ik goeiedag.

VERMEER: Heb je al wat anders?

STIEN: Ik vind vast wel iets, al is het tegenwoordig best moeilijk. En u geeft me vast wel een goed getuigschrift, hè?

VERMEER: Reken maar. Dat heb je wel verdiend.

STIEN: Dan ga ik nu mijn koffers pakken.

VERMEER (*moedeloos*): Als je oma nou eens gelijk mee inpakte, ik zou er niets op tegen hebben.

STIEN: Ik zou er gelijk een adressticker op plakken en de koffer regelrecht naar de hel sturen. (*af*)

HANS (*vrolijke, stevig gebouwde jongen in werkkleding, komt van links op. Hij smijt zodra hij binnen is, woedend zijn hoed op de grond*): En nou ben ik het spuugzat!

VERMEER: Nou, nou... wat heeft die hoed misdaan? (*pakt de hoed op, klopt hem zorgvuldig af en houdt hem vast*)

HANS: Dat is toch geen werken met oma. Ze moet in huis blijven en eten koken. Ik graaf de aardappels zelf wel uit de grond.

VERMEER: Wat doet ze? Aardappels rooien?

HANS: Heb jij ervoor gezorgd dat ze me achterna komt om me te helpen?

VERMEER: Ik? Met geen woord.

HANS (*woedend*): Wat wil ze dan? Komt met een schop aangelopen en zegt: 'Wacht Hans, ik help je, dan gaat het vlugger.' Spuugt eens flink in haar handen en steekt de aardappels rats doormidden.

VERMEER (*gooit de hoed op de grond*): Ik krijg er nou toch wel echt genoeg van!

HANS (*pakt de hoed op, klopt haar zorgzaam af*): Ik heb er al zo lang genoeg van.

STIEN (*die net binnen gekomen is*): En ik het allerlangst. Gelukkig zit ik niet aan haar vast. Als ik me wil laten pesten, dan moet het minstens door een vent gebeuren. (*rechts af. Hans kijkt Vermeer vragend aan*)

VERMEER: Stien heeft opgezegd.

HANS: Stien? Waarom dat?

VERMEER: Vanwege oma.

HANS (*smijt de hoed weer op de grond*): Zie je wel! Daar gaat de enige hulp die het langer dan veertien dagen heeft uitgehouden bij die mislukte uil!

VERMEER (*pakt zuchtend de hoed op, klopt hem af*): Ach ja, 't is echt een kruis!

HANS: Je hebt het zelf op je schouders gelegd!

VERMEER (*smijt de hoed weer op de grond*): Alle donder en bliksem, krijg ik vandaag alles over me heen? Ik kan het toch niet helpen dat oma geboren is?

HANS (*pakt de hoed op, klopt hem af*): Nee, dat kun je niet, maar dat ze op onze boerderij hokt, mensen stapelgek maakt en de zaak in het honderd laat lopen, dat is wel jouw schuld. Ik zou niks zeggen, wanneer ze op haar plekje bleef en zich nergens anders mee bemoeide dan met koken. Maar er is precies niks, waar ze ook geen duit in het zakje doet. Waar je ook heen gaat, ze loopt je voor de voeten. Wat ze in haar handen pakt, gaat kapot. En als ze kans ziet om een of andere streek uit te halen, zal ze het vast niet laten. (*smijt de hoed op de grond*) Verdomme nog an toe, moeten we om dat ouwe mens een lol te doen op het puntje van onze neus gaan staan?

VERMEER (*pakt de hoed op, stoft hem af*): Waarom smijt je die hoed toch steeds op de grond? Denk je dat-ie daar schoner van wordt?

HANS: Die is van oma.

VERMEER: O... (*slingert de hoed met een grote boog in de hoek*)

HANS: Ik heb hem van haar afgepakt in de hoop dat ze me achterna kwam en de aardappels met rust zou laten. Ze maakt aardappelpuree van de hele akker!

VERMEER: Ik bind haar handen met touwen aan elkaar.

HANS: Er is maar één ding dat helpt: ze moet het huis uit.

VERMEER: Dat zou inderdaad het beste zijn. Maar ik kan het niet over mijn hart verkrijgen.

HANS: Omdat je een zwakkeling bent. Als ik de baas op de boerderij was, had ik het allang geregeld.

VERMEER: Je hoeft alleen maar te gaan trouwen, dan krijg je de hele boel en daarna kun je met oma doen wat je wilt. Want dan is ze van jou.

HANS: Alleen daarom zou ik bijna naar een vrouw gaan uitkijken.

VERMEER: Je hoeft niet rond te kijken, want ik heb er al eentje voor je uitgezocht.

HANS: Die hoef ik niet.

VERMEER: Klets niet. Je kent haar niet eens.

HANS: Ik heb je al gezegd dat ik niet trouw voor ik iemand van haver tot gort ken.

VERMEER: Waarom zo koppig? Ik zeg je, dat ze je prima zal bevallen.

Mij in ieder geval wel. Ik heb haar ook nog niet gezien, maar Schathorst geeft haar een mooi handje vol geld mee. En wat kun je een meisje nog beter meegeven dan een goed gevulde zak met geld.

HANS: Ja ja, dat zou mooi zijn voor de boerderij, maar ik wil behalve de zak met geld ook een boerin met wie ik een plezierig leven kan leiden.

VERMEER: Je wilt wel erg veel ineens! Als ze flink wat mee krijgt, maakt het niet uit hoe ze er uit ziet. Overdag ben je niet thuis en 's nachts is het donker.

HANS: Pa, met mij valt daar niet over te praten. Ik heb niks tegen een huwelijk, maar ik zoek zelf wel uit met wie ik graag wil trouwen.

VERMEER: Hans, je wilt me toch niet voor gek laten staan? Ik heb heel duidelijk met Schathorst afgesproken dat jij Anna neemt. Dat hebben wij beiden keurig geregeld.

HANS: Maar tussen die Anna en mij is er niets afgesproken. Trouwens, wat heeft die nieuwe vriendschap met Schathorst te betekenen? Zo lang ik leef heb ik nog nooit wat over hem gehoord. Wie is dat eigenlijk?

VERMEER: Ik heb hem jarenlang niet gezien, omdat hij een uur of zeven rijden hier vandaan woont in..... Echt goed bevriend ben ik eigenlijk nooit geweest, omdat hij een ruige kerel is die voor een kwartje de duivel uit de hel haalt. Maar kort geleden liep ik hem op de paardenmarkt tegen het lijf en hij deed direct of we de dikste vrienden waren. 'Hannes', zei hij, 'als ik je nu niet had ontmoet, was ik morgen naar je toe gekomen. Onze kinderen moeten gaan trouwen'.

HANS: Dat heeft hij mooi bedacht.

VERMEER: Ik keek alsof ik een halve gare was. Hij heeft nooit iets van zich laten horen, en nu wil hij ineens familie van me worden? Terwijl hij je nooit gezien heeft en terwijl hij volgens mij weet dat je van mij niks krijgt dan een boerderij met schulden?

HANS: Pa, er stinkt iets.

VERMEER: Dat dacht ik eerst ook. Maar er stinkt niks. Bij een glas wijn heeft hij me verteld dat zijn vrouw uitkeek naar een man voor Anna, en dat ze gelijk een hele rij mannen wist die bij Anna zouden passen. Omdat vrouw Schathorst niet wist, aan wie ze haar dochter moest koppelen, heeft ze alle namen op een briefje gezet en in een hoed gedaan. Ze heeft plechtig beloofd, dat degene, die Schathorst uit de hoed trekt, Anna zal krijgen. Dat zou een vingerwijzing uit de hemel zijn, vond ze.

HANS: Wat dat mens zich allemaal in haar hoofd haalt.

VERMEER: Maar in totaal waren het dertien briefjes. Dat betekent ongeluk en toen zei ze tegen haar man dat hij haar als de wiedewaai

de naam van nog een jongen zou geven. Nou, en Schathorst kon toevallig zo gauw niemand anders bedenken dan uitgerekend jou. Dus heeft hij jouw naam er nog bij gedaan in de hoed. En weet je, wie hij toen uit de hoed trok?

HANS (*droog*): Mij zeker!

VERMEER: Raak! Jou! En daarom krijgt niemand anders dan jij de mooie Anna!

HANS (*droog*): Zo, en dat sprookje geloof jij zo maar?

VERMEER: Je gelooft toch niet dat Schathorst me wat heeft staan voorliegen? Wat voor reden zou hij anders hebben, om zijn Anna bij ons achter de deur te krijgen? Er valt toch niks bij ons te halen, helemaal niks.

HANS: En ik zeg je dat het stinkt.

VERMEER (*windt zich op*): Jou hoogmoed stinkt! (*wanhopig*) Jezusmaria, nou gooit iemand het geluk zomaar op je bordje, en dan wil je het niet!

HANS: Zou jij het dan wel pakken, als iemand iets op je bord legt, maar je van tevoren blinddoekt? Dan kan het net zo goed een gebraden kippetje zijn als een gekookte biet.

VERMEER: Reken maar dat het een kippetje is. Sappig jong vlees, een plezier om naar te kijken. Tjonge, wie daar flink in mag bijten...

HANS: Heb jij het kippetje dan al gezien?

VERMEER: Nee, Schathorst heeft me haarfijn verteld hoe ze er uit ziet.

HANS: Schathorst voor en Schathorst na! Waarom stuurt hij haar dan niet hier naar toe als het zo'n knap kind is?

VERMEER: Ja kom nou, sinds wanneer is het de gewoonte dat een meisje bij een onbekende jongen op bezoek gaat?

HANS: O, je bedoelt dat ik een bosje bloemen in mijn hoed moet steken en een reis van zeven uur maken om de bruid te bekijken? Dan kunnen jij en het kippetje wel heel lang wachten...

VERMEER (*woedend*): Mij best. Maar dan kun jij ook heel lang wachten voor je de boerderij krijgt. Al wordt ik net zo oud als Methusalem, jij krijgt hem niet! Nou weet je het! (*achter het toneel breekt glas dat rinkelend op de grond valt*) Wie breekt daar nou in godsnaam weer een ruit?

OMA (*achter in de zeventig. Armoedig gekleed, komt links op, een spade recht over de schouder, fijn lachje om de mond. De indruk die ze uiterlijk maakt moet niet meelijwekkend, eerder komisch zijn*): Ik! Ik heb de schilder al zo lang geen werk bezorgd....

VERMEER: Ben je dan alleen maar op de wereld om de boel te vernielen?

OMA (*nog steeds rustig*): Hoezo? Heb ik dan al eerder iets kapot

gemaakt?

HANS (*spottend ontkennend*): Welnee! Je bent een regelrechte zegen voor het huis.

OMA: Hebben jullie dan nooit eens een een ruit kapot gemaakt? (*zonder antwoord af te wachten*) Nou, zie je wel! (*legt uit wat er gebeurde*) Ik liep langs de zijkant van het huis, vrouw Bergbeek hobbelt achter me aan, ze glijdt uit, geeft een schreeuw, ik draai me om..... (*maakt een onverhoedse draai en veegt met de spade de borden van de plank achter haar*) en toen lag de ruit al op de grond.

VERMEER (*schreeuwt moord en brand*): Ik bezweer je, je ramt de hele boerderij nog eens in elkaar! (*wijst naar de scherven*) Kijk zelf maar, wat je nou weer gedaan hebt!

OMA (*lacht hardop*): Wat een grap! Nou verdient de galanterinzaak ook nog iets!

HANS: Is het soms nieuwe mode, om met een smerige schop de kamer binnen te komen?

OMA: Ik wilde je alleen maar laten zien hoe het met het raam ging.

VERMEER (*neemt haar de spade af*): Geef hier, anders gaat er nog meer in de vernieling. (*smijt de spade naar links weg*)

OMA (*gaat op de bank zitten*): Nou ben ik toch echt moe.

VERMEER: Zeker van het aardappels rooien, hè?

OMA: Ja, ik heb er een stuk of wat uit gehaald. Maar maak je geen zorgen, er zijn er nog wel een paar blijven zitten.

HANS (*duwt Vermeer tot vlak voor oma*): Zo, en nu praten en de boel regelen!

OMA: Dat zou helemaal niet gek zijn. (*wijst op het vernielde aardewerk*) Of wil je blijven wachten tot die rommel vanzelf de deur uit wandelt?

VERMEER (*schreeuwt*): Moet ik jouw troep opruimen?

OMA: Mij best. Zeg dan maar tegen Stien dat ze het moet laten verdwijnen.

HANS: Stien verdwijnt zelf.

OMA: Wat doet ze?

VERMEER: Ze heeft opgezegd, en gaat vandaag nog weg.

OMA (*opgewekt verbaasd*): Die Stien toch! (*vouwt haar handen, kijkt dankbaar omhoog*) Dat ik dat nog mag meemaken! Waarom gaat ze er vandoor?

HANS: Omdat jij haar niet met rust laat.

OMA: Ik? Dat verbeeldt ze zich, die domme gans.

VERMEER: Je laat haar geen moment met rust als ze aan het werk is en dat doe je met opzet.

OMA: Kijk kijk, oma is weer de zondebok.

HANS: Niks zondebok! Geen mens houdt het met jou vol!

OMA: Zo. Dat is jouw dank, dat ik je op het aardappelveld geholpen heb.

VERMEER: Je moet niemand helpen.

HANS: In mijn eentje doe ik het veel beter en veel gauwer.

OMA (*pruilend*): Goed. Vanaf vandaag raak ik geen werktuig meer aan.

VERMEER: Ik ben blij, dat je er zo over denkt, oma. Ik wil best geloven dat je graag wilt meehelpen.

OMA: Je hoeft niks meer te zeggen. Al ligt er nog zoveel werk te doen, ik steek er geen hand meer naar uit.

HANS: En nu we toch bezig zijn om orde op zaken te stellen, zeg ik je maar direct dat het uit moet zijn met die streken van je.

OMA: Wat voor streken?

VERMEER: Stien een muis in haar bed leggen, mijn salade aanmaken met spiritus. Zoiets doe je toch niet!

OMA: Ach nee toch! Als ik er op let, dat we naast het werk ook een beetje plezier hebben, dan vinden jullie dat kwajongensstreken. Goed hoor. Vanaf vandaag is het uit met de vermakelijkheid. Jullie verdienen niet beter.

VERMEER: Begrijp me goed, oma...

OMA: Ik begrijp je heel goed. Vanaf nu hoef je van mij niks meer te verwachten waar je om kunt lachen.

HANS: Dat hebben we tot vandaag aan toe ook niet gehad.

VERMEER: Als er maar vrede is in huis. Meer hoeven we niet.

HANS: Koffie drinken, de krant lezen, vliegen vangen, dat is al mooi genoeg.

OMA (*kijkt op de klok*): Het is nu tien uur. Vanaf half elf hebben jullie een oma zoals je die wenst.

VERMEER: Waarom pas vanaf half elf?

OMA: Omdat ik eerst iets met Stien moet afhandelen. Zo en nu heb ik dorst. Mag ik een fles druivensap uit de kelder halen? Of is het ook een minne streek als een oude vrouw dorst heeft?

VERMEER: Ga er maar een halen. Ik heb je nog nooit voorgerekend wat je allemaal gegeten en gedronken hebt.

OMA (*loopt naar links, ziet de hoed op de grond liggen, pakt haar op, tegen Vermeer*): Weet je geen betere plek voor je hoed dan op de grond?

VERMEER: Dat is toch jouw hoed die Hans heeft meegenomen.

OMA: De mijne? Die hoed is niet van mij. Ik heb hem opgezet omdat ik de mijne niet zo gauw kon vinden. (*hangt de hoed aan de spijker*)

VERMEER: Val niet van het keldertrapje!

OMA: Dat doe ik zeker niet bij het naar beneden gaan, misschien wel als ik naar boven kom. Wat eten we vanmiddag?

VERMEER: Zuurkool met worst.

OMA (*zingt*): Gisteren hadden we mager spek, dat plakte vast aan m'n kunstgebit, krijg ik ze weer, reken maar dat ik niet aan tafel zit! (*af*)

HANS: Ik ben toch wel benieuwd wat ze tussen tien uur en half nog allemaal zal uitvreten.

VERMEER: Helemaal niks! Daar zal ik wel goed op letten.

HANS: En nog veel nieuwsgieriger ben ik, wat we na half elf allemaal gaan beleven. Want we weten allemaal best, dat ze bepaald geen rust brengt.

VERMEER: Dan vliegt ze er uit! Dan kan ze overal naar toe gaan waar ze maar wil! Maar ik heb zo'n idee dat ze het daar niet op aan laat komen.

STIEN (*gekleed om weg te gaan, klein koffertje in de hand, komt rechts op*): Zo, ik ben zover. Het gaat jullie allemaal goed.

VERMEER: Ga je echt weg? Oma heeft ons juist beloofd dat ze zich voortaan beter zal gedragen. Wil je het niet nog een paar weken proberen?

STIEN: Liever niet. Een vos verliest wel zijn haren maar niet zijn streken. En het is niet alleen vanwege dat mens. Met de boerderij gaat het ook steeds meer bergafwaarts en het ziet er niet naar uit dat de toestand beter wordt. Als het zo door gaat, is er over een jaar geen dakpan meer van jullie. En voor een dienstmeisje is het geen beste reclame, als ze zeggen: "Je komt van een boerderij die geen cent meer waard is". Zo, nu weten jullie het en nu ga ik weg.

HANS: Er zijn ook wel eens mensen die niet eerder weggaan van een zieke boerderij, voor hij weer helemaal gezond is.

STIEN: Maar daar hebben ze dan vast geen oma gehad, die van 's morgens vroeg tot 's avonds laat in het flesje met medicijnen spuugt.

VERMEER: Goed dan, 't is klaar en uit. Als je niet tegen te houden bent, ga dan maar.

OMA (*komt met een glas druivensap links op*): Dus straks is er een rund minder op de boerderij. (*gaat op de bank zitten en drinkt*)

STIEN: Maar de zwijnen blijven wel.

OMA: Goeie genade, Zenzl. Je zou moeten blijven, dat bespaart de boer op zijn minst een waakhond.

STIEN: Nou horen jullie nog net, wat ik zelfs op het allerlaatste moment nog van haar moet slikken.

HANS: Oma, laat haar met rust.

OMA: Waarom dat? Is het soms al half elf?

STIEN: En hoe zit het met mijn getuigschrift? Hebt u 't al klaar?

OMA: Alsjeblieft Hannes, laat mij dat getuigschrift schrijven.

VERMEER: Geen sprake van, dat is mijn werk. Ik heb het nog niet gemaakt, maar dat is gauw gebeurd.

STIEN (*pakt een stuk papier uit haar schortzak, geeft dat aan Vermeer*):

Ik heb hier alvast opgeschreven hoe ik het graag zou willen hebben.

Dan hoeft u daar tenminste geen kopzorgen over te hebben.

VERMEER: Ik kan eigenlijk niets geraffineerdere bedenken dan een jonge meid... (*leest*) Ik verklaar hierbij, dat Christina Loersma me twee jaren lang trouw, eerlijk en ijverig gediend heeft. Niets was haar te veel.

OMA: Behalve dan voldoende jus in de stampot...

VERMEER: Zo kan het wel weer! (*leest*) Ik laat haar slechts vertrekken, omdat zij niet met het bedrijf ten onder wil gaan en kan alleen maar zeggen: alle lof voor Christina Loersma!

OMA: Geweldig, hoe tevreden ze met zichzelf is.

HANS: Ik ben ook tevreden over haar.

VERMEER: Een ogenblik nog, Stien, ik ga het direct opschrijven. Hans, kom even met me mee. (*rechts af*)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto